

TREBUIE SĂ FIE POEZIE

am trecut fiecare limită la care nu te gândești
și am respectat regulile la care te aștepti mai puțin
dar *mă cunoști*

trebuie să fie poezie în mâna strecurată
sub masa din cafenea în timpul interviului

trebuie să fie poezie în felul în care te rog
să nu scoți un sunet când mă sună cineva
suficient de apropiat încât să nu-i pot spune despre tine
ca să nu întrebe dacă vei fi aici și mâine
nu ne plac discuțiile dificile deciziile
termenele-limită ceasurile biologice
care bat asurzitor în lumea cu deficiențe de auz

trebuie să fie poezie în modul în care povestesc
despre ea cea mai frumoasă femeie din viața mea
și n-o fac ca să-ți ruleze în minte în 4K filmele
din categoriile pe care le ai la *favorites* sau *most watched*

măcar o dată să fie și despre mine
măcar o dată și despre conținut
apoi despre omul superior care conține
măcar sex dacă nu dragoste –
a spus-o sigur și-altcineva înaintea mea
dar fără joaca de-a dormitul și îmbrățișarea
cafeaua și țigara de după
conversațiile telefonice nesfârșite –
și tu? și mie? ce tare că avem și asta în comun –
și salut-o pe mama ta din partea mea
fără iub iubii iubita

trebuie să fie poezie în tatuajul de pe stern
ca să știi că e poem și-n piept

viața mea nu înseamnă altceva
decât lipsa rimei și prezența ritmului

MEREU VISEZ COLOR

și mereu știu că visez sunt atentă la tot ca să notez
când mă trezesc cu lux de amănunte
prezic viitorul visând detaliile unui război
cu 25 de ani înainte
interlocutorul se îndepărtează ca atunci când te prezinți
cu numele de alint din copilărie
cu zodie plus ascendent
sau cu numele bolii diagnosticate de curând
știai că vei avea o moarte glorioasă
ești unică ți-ai confirmat feliicitări
și condoleanțe!

când visez alb-negru în vis nu știu că există culori
iar lumea asta monocromă e singura care mai are sens
nefericirea mea e conspirația pe care știu
că trebuie să o demonstrez subiectiv în fiecare zi
cu frânturi de logică și dovezi trucate-n 2D
altfel nu e ecosistem care să se autosustină
mai degrabă sistem
mult mult mai puțin eco

poate de asta poeziei mele i-am pus de mult eticheta
autoscatofig
la modul neironic
pentru că se hrănește cu sine însăși
și își e autosuficientă
i-am făcut atât de mult rău poeziei mele
doar ca să testez ca un copil dificil
dacă mă mai poate îmbrățișa când par de neiuibit

naivitatea spațiului dintre afirmația că știi
cum să nu devii dependent și constatarea
că a fost supradoză după uz îndelungat
ne pare rău și-a făcut-o cu propriile mâini

ȘTII CĂ AI SCRIS

o carte bună când nimeni din familie
nu mai vorbește cu tine
că ești percepută drept feministă nebună
când el dispăre după ce-i spui
că gluma sexistă la adresa fostei te jignește și pe tine
când ea dispăre când îi spui că pare
că a internalizat misoginismul cu care etichetează
că drumul spre iad e nepăvat și doar tu ai cheița
care întoarce lumea cu susul în jos
ca să urci spre cazanele în flăcări nu să cobori

lumea are vestă de camuflaj; din buzunarul de la piept
iese ciucurelul pufos al unui pix multicolor –
lanterna lui nu e suficientă
să lumineze calea spre nimicul din tine
foștii colegi au plecat după case
mașini și posibilități
după o viață decentă
la urma urmei
noi cei care am rămas
artiști ce văd florile din mușegai
mândri de referință

